

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΜΕ ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΕΠΙΛΕΓΟΥΝ ΤΟ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ, ΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ Η ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΕ ΜΕΣΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΛΙΑΚΑ

ΝΑΝΤΙΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Επιμελήτρια τέχνης

Παράσταση για έναν ή δύο θεατές

Η περφόρμανς της Λενιώς Κακλέα «A hand's turn» σε έναν χώρο με εγκαταλεημένα γραφεία όπου η παράσταση γινόταν κατόπιν ραντεβού για έναν, το πολύ δύο θεατές, ήταν από τις πιο δυνατές περφόρμανς που είδα συνολικά στη διάρκεια της χρονιάς. Η παράστασή της γινόταν μεταξύ της ίδιας και του καθισμένου απέναντί της θεατή, καθώς έπαιζε με τις λέξεις, χρησιμοποιώντας χιούμορ, ταυτόχρονα με αναφορές στη λογοτεχνία, την ποπ κουλτούρα. Ένα τριαντάλεπτο πλήρες σε σωματικότητα, έρευνα, γραφή, χρήση παλιών γλωσσών. Εξαιρετικό ενθύμιο το βιβλίο που παίρναμε στο τέλος, αφού είχαμε συμμετάσχει σε αυτή τη δουλειά και όχι από πριν, όπως συνήθως συμβαίνει με τα «προγράμματα» των παραστάσεων.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εικαστικός, ηθοποιός

Η εγκατάσταση του Κέντριτς

Αυτό το καλοκαίρι εστίασα στα εικαστικά δράματα του Φεστιβάλ και όχι μόνο. Ήταν σαν να νοστάλγησα τον εικαστικό εαυτό μου, δίπλα στους ρόλους. Γι' αυτό δεν μπορώ παρά να αναφέρω την

εγκατάσταση του Γουίλιαμ Κέντριτς στη Διονυσίου Αρεοπαγίου με τις σκιδείες φιγούρες υπό τον ήχο χάλκινων πνευστών. Είναι ένας καλλιτέχνης που τον παρακολουθώ από παλιά, έστω και αν σήμερα νιώθω ότι αυτό που κάνει το έχω αφήσει κάπως πίσω...

ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΥΤΙΝΟΣ

Μαέστρος

Η Καμεράτα στο «Sweeney Todd»

Μάθαινα από μουσικούς ότι αυτό το τόσο απαιτητικό έργο προχωρούσε με δυσκολία και σε αργούς ρυθμούς. Πήγα στο Ηρώδειο ελαφρώς προκατειλημμένος για να παρακολουθήσω το «Sweeney Todd». Όμως από τα πρώτα λεπτά η διάθεσή μου ανατράπηκε. Βρέθηκα μπροστά σε εικόνες ξεχωριστές και κυρίως σε ένα έργο με απαστράπτουσα και εκθαμβωτική εκτέλεση. Ολοι ήταν στα καλύτερά τους: Η Καμεράτα σε εξαιρετική ερμηνευτική διαύγεια, οι συντελεστές της παράστασης άψογοι και Γιώργος Πέτρος όπως μας έχει συνθίσει. Αυτή τη φορά όμως του αξίζουν περισσότερα μπράβο γιατί είχε την ιδέα, την τόλμη να υπογράψει τη μετάφραση, τη σκηνοθεσία και τη μουσική διεύθυνση σε ένα έργο που δικαίως ανήκει στις εξαισίες στιγμές του Φεστιβάλ.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΒΟΥΤΣΙΚΑΚΗΣ

Ερμηνευτής

Η βραδιά της Μαρίας Φαραντούρη

Στην προσπάθειά μου να παρακολουθήσω τις εκδηλώσεις του Φεστιβάλ φέτος το καλοκαίρι, στο μέτρο του δυνατού, ξεχώρισα τη βραδιά της Μαρίας Φαραντούρη στο Ηρώδειο. Η διαχρονική ιδέα «Πέρα από τα σύνορα» με μια επίσης διαχρονική αλλά και απολαυστικά ώριμη φωνή. Ίσως είναι που πάντα με συγκινεί το ταίριασμα των ήχων, αυτό που ξεκινάει (και επιστρέφει) από τις ρίζες μας, έχοντας «περπατήσει» τη θάλασσα που ενώνει τους κόσμους της Δύσης και της Ανατολής. Αυτό ένιωσα, ένα σεργιάνι σπιθαμή προς σπιθαμή. Δεν αισθάνθηκα την ανάγκη να αναλύσω την δοσολογία των ειδών της μουσικής (ελληνικής, κλασικής, τζαζ) στις συνθέσεις, τους ήχους και τις ενορχηστρώσεις. Τα τραγούδια δε του Μάνου και του Μίκη παραμένουν πάντα λυτρωτικά.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ηθοποιός

Τα Λόγια του Ιάσονα στη «Μήδεια»

Ημέρα Σάββατο 1η Ιουλίου. Εχω κατέβει στη Μικρή Επίδαυρο μία μέρα νωρίτερα από τις τελικές δοκιμές της παράστασης «Αφίξι» που συμμετέχω, για να δω την παράσταση της Μήδειας (διασκευή Θεοδώρα Καρπάλου, σκηνοθεσία Δημήτρης Καρατζάς). Κρατώ τη σωματική μνήμη που μου άφησε η παράσταση. Θυμάμαι τους ώμους μου να χαλαρώνουν, την

αναπνοή μου να κουμπώνει στον παραστασιακό ρυθμό και τα μάτια μου να ζεσταίνονται από το φως. Τρεις ηθοποιοί - αριστούργημα και μια πρόταση που αναζητά τη σύνδεση του θεατή της με τον πυρήνα του μύθου σαν να 'ναι πρώτη φορά. «ΙΑΣΩΝ: Σ' αγαπώ όπως αγαπά ένας άντρας μια γυναίκα. Χάθηκε μέσα σου όπως ένα παιδί στη μάνα που το γέννησε. Και ένα βράδυ, έγειρες το κεφάλι σου στον ώμο μου σαν να ήσουν μικρό κοριτσάκι. Ησουν απλώς κουρασμένη από το ατέλειωτο κυνηγητό και ένιωσα ξαφνικά πως με βάραινες. Εφτανε απλώς να μείνεις σιωπηλή, σαν ένα κορίτσι κρεμασμένο πάνω μου για να τελειώσουν όλα». Κρατώ αυτά τα λόγια και όλα όσα ανέφερα παραπάνω και εύχομαι καλή συνέχεια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΑΝΟΥΡΗΣ

Ηθοποιοίς - σκηνοθέτης

Η «Αλκίσις» της Κατερίνας Ευαγγελιάτου

Δεν συνθηζω να εκφέρω δημόσια γνώμη για παραστάσεις συναδέλφων. Αυτή τη φορά όμως θα παραβώ αυτό τον κανόνα. Δεν μπορώ να κρύψω ότι η «Αλκίσις» που σκηνοθέτησε η Κατερίνα Ευαγγελιάτου στην Επίδαυρο ήταν μια σπουδαία δουλειά που μας (ξανα)θύμισε τι σημαίνει να ανεβάζει κανείς παραστάσεις στο μνημείο αυτό. Αισθάνθηκα ότι η Κατερίνα με έναν περίεργο τρόπο επέστρεψε στίφη της...